

Γέροντας Σίμων Αρβανίτης, 1/1/1901-4/3/1988 (μέρος 2ο)

[/ Πεμπτουσία](#)

Το 1946 ο Γέροντας αποφάσισε να φύγει από την Κύμη για την Αθήνα λόγω μεγάλων προβλημάτων με τα μάτια του. Μόλις ανέλαβε καθήκοντα στην ενορία της αγίας Βαρβάρας, αποφάσισε να χτίσει μεγαλύτερο ναό, γιατί ο παλιός δεν χωρούσε όλο τον κόσμο. Συνάντησε πολλές δυσκολίες και μεγάλο πόλεμο λόγω της έλλειψης χρημάτων και συκοφάντησης του έργου. Η ίδια η αγία παρουσιάστηκε στον Γέροντα και του υποσχέθηκε ότι θα τον βοηθήσει. Πράγματι, όταν τα χρήματα τελείωναν βρίσκονταν εντελώς ξαφνικά πρόσωπα πού πρόσφεραν το συγκεκριμένο ποσό πού χρειαζόταν για την συνέχιση των εργασιών. Όταν τελείωσε το έργο υπέβλεπε την παραίτησή του από εφημέριος, γιατί το πρόβλημα με τα μάτια του μεγάλωνε και επιθυμούσε να ιδρύσει δικό του μοναστήρι. Με μεγάλη θλίψη οι ενορίτες του τον αποχαιρέτησαν, γιατί τον είχαν αγαπήσει και τους είχε σταθεί σαν πατέρας όλα αυτά τα χρόνια.

Κτίτορας της Μονής του Αγίου Παντελεήμονος Πεντέλης

Ύστερα από επίμονη αναζήτηση χώρου για ίδρυση μοναστηριού ο Γέροντας κατέληξε στο εξωκκλήσι του αγίου Παντελεήμονα στην Πεντέλη, πού ανήκε στην Μονή Πετράκη. Αφού εξασφάλισε την συγκατάθεση του ηγουμένου της Μονής Πετράκη Χαράλαμπου Βασιλόπουλου, άρχισε το κτίσιμο ενός κελλιού, ενός αχυρώνα και ενός φούρνου δίπλα στο υπάρχον εκκλησάκι. Όμως ο διάβολος πολέμησε την ίδυση του μοναστηριού. Φανερώθηκε στον Γέροντα και του είπε ότι θα τον πολεμήσει μέχρι τέλους και δεν θα τον αφήσει να στεριώσει το μοναστήρι. Πράγματι οι βοσκοί της περιοχής απείλησαν τον Γέροντα με τις γκλίτσες τους λέγοντας ότι ο τόπος ήταν δικός τους. Η υπόθεση πήγε στο δικαστήριο όπου ο Γέροντας δικαιώθηκε. Τα πνευματικά παιδιά του Γέροντα βοηθούσαν στο σκάψιμο κατά την θεμελίωση της Μονής. Τα υλικά τα κουβαλούσαν με το γαϊδουράκι από μακριά, αφού δρόμος δεν υπήρχε. Και σαν να μην έφτανε αυτό όταν έσκαβαν φυσούσε πάντα τόσο δυνατά πού έφερνε την σκόνη στα μάτια τους. Παρά τις αντιξοότητες το κελλί, ο φούρνος και ο αχυρώνας τελείωσαν και κτίστηκαν και κελλιά για τους μοναχούς πού θα έρθουν, όπως είπε ο Γέροντας, καθώς και

Ξενώνας.

Ο εργολάβος της οικοδομικής δραστηριότητας και συγγενής του Γέροντα, Γιώργος Πανταζής, διηγείται: «Για να κτίσουμε το μοναστήρι είχαμε 50.000 δραχμές. Κάποια στιγμή ήθελα να αφήσω την εργολαβία, γιατί δεν έβρισκα εργάτες. Κανείς δεν ερχόταν να δουλέψει τόσο μακριά. Είδα στον ύπνο μου όμως την αγία Βαρβάρα και μου υποσχέθηκε ότι θα με βοηθήσει εκείνη. Πράγματι το άλλο πρωί μαζεύτηκαν δέκα εργάτες στο σπίτι μου για να δουλέψουν στο μοναστήρι, γιατί είχε πέσει ανεργία στις δουλειές τους». Συνεχίζει ο μαστρο-Γιώργος: «Όταν ρίχναμε την πλάκα και ετοιμάσαμε το μισό αστάρωμα διαπιστώσαμε ότι το νερό τελείωσε. Το παίρναμε από το πηγαδάκι, το οποίο άνοιξε ο Γέροντας σε γούρνα πού έβγαζε ελάχιστο νερό. Εκθέσαμε στον π. Σίμωνα το πρόβλημα και αυτός μάς διαβεβαίωσε ότι αφού φάμε το φαγητό πού είχε

ετοιμαστεί θα έρθει νερό. Και ενώ ήταν καλοκαιρία, όσο τρώγαμε έπιασε δυνατή βροχή και χαλάζι και γέμισε με νερό ένας λάκος δυόμισι μέτρα βάθος. Όταν ολοκληρώθηκε και ο ξενώνας είδα πώς ξόδεψα μόνο 49.500 δραχμές. Τα υλικά τα πλήρωνε ο π. Σίμων και στοίχησαν και αυτά 49.500 δραχμές. Είναι θαύμα πώς τόσο μεγάλο έργο κόστισε τόσο λίγο».

Όταν άρχισε να πηγαίνει πολύς κόσμος άνοιξαν χωράφια γύρω από το μοναστήρι και καλλιεργούσαν διάφορα κηπουρικά για την αδελφότητα, αλλά και τους προσκυνητές. Ο Γέροντας ήταν πολύ φιλόξενος και επέμενε να παίρνουν όλοι κάτι για ευλογία. Και η ευλογία πού είχε το μοναστήρι ήταν θαυμαστή. Τα τρόφιμα δεν έλλειψαν ποτέ. Η μεγάλη διάθεση φιλοξενίας του Γέροντα έγινε αιτία να πλησιάσει πολύς κόσμος το μοναστήρι και να σωθούν πολλές ψυχές. Ο Γέροντας ήθελε να τον πλησιάζουν όλοι, να βοηθάει όλους στις δυσκολίες τους και να τους οδηγεί στον δρόμο της σωτηρίας. Ο Γέροντας Ιάκωβος Τσαλίκης από την Εύβοια εκτιμούσε πολύ τον π. Σίμωνα και επισκέφθηκε το μοναστήρι να πάρει την ευχή του.

Ο π. Ζωσιμάς, μαθητής του Γέροντα Σίμωνα, αναφέρει σε ένα από τα βιβλία του πού έχει γράψει για τον Γέροντα:

«Πολλές φορές ενώ κοιμόμουν κοντά του για να τον προσέχω, επειδή δεν έβλεπε πλέον, τον άκουγα να μιλάει. Όταν τον ρωτούσα με ποιόν μιλούσε μου έλεγε:

- Νομίζεις ότι κοιμάμαι; Πολύς κόσμος έρχεται όλη την νύχτα.

Και άλλη φορά μια κυρία μου είπε ότι το προηγούμενο βράδυ επικαλέστηκε τον Γέροντα για κάποιο πρόβλημά της και εκείνος μπήκε στο σπίτι της, της έδωσε την λύση και χάθηκε. Εγώ της είπα ότι δεν είναι δυνατόν να συνέβη αυτό, γιατί κλειδώνω το κελλί το βράδυ και κρατάω το κλειδί ώστε να αναγκάζεται ο Γέροντας να με ξυπνάει και να τον συνοδεύω έξω για να μην χτυπήσει, αφού δεν βλέπει. Τότε ο Γέροντας φωνάζει από το κελλί του:

- Ζωσιμά, εσύ πές ό,τι θέλεις. Εγώ το βράδυ φεύγω απ' εδώ.

Ένα βράδυ, περασμένα μεσάνυχτα, μου φωνάζει να του φέρω το πετραχήλι. Του το πήγα, το φόρεσε όπως ήταν ξαπλωμένος και άρχισε να προσεύχεται πολλή ώρα. Κατά την μία παρά τέταρτο έφτασε αγριεμένος κάποιος γνωστός μας από την Πεντέλη. Ήταν κυριευμένος από θυμό και φώναζε:

- Θα σκοτώσω άνθρωπο απόψε. Θα κάνω έγκλημα.

Και ο Γέροντας τον έβαλε να σκύψει κάτω από το πετραχήλι για να του διαβάσει την ευχή. Μα ο άλλος διαμαρτυρόταν ότι ήθελε να εξομολογηθεί πρώτα. Και ο Γέροντας του αποκάλυψε ότι δεν χρειαζόταν να του πει τίποτα, γιατί τα έβλεπε

όλα από την ώρα πού άρχισε να μαλώνει στο σπίτι του.

[Συνεχίζεται]